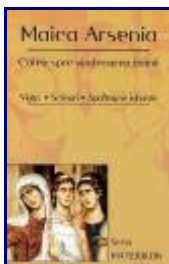
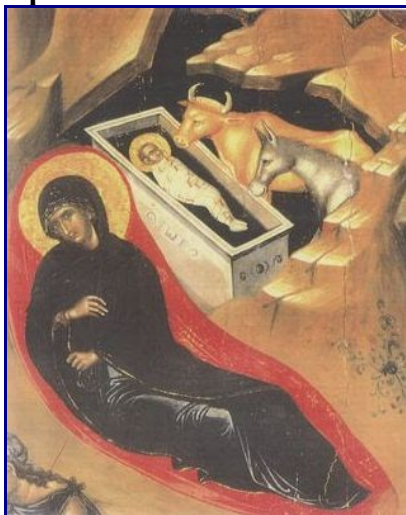

“Pentru a ne bucura de praznic, trebuie să știm cum să ne pregătim sufletul pentru a primi harul lui Dumnezeu, care se împarte celor vrednici de praznice și care este mângâierea adevărată a sufletului. Cum să ne pregătim sufletele de aceasta? Trebuie să ne lepădăm de mângâierile pământești, să lucrăm asupra inimii, să ne tăiem dorința de aceste mângâieri, să tindem către Dumnezeu, în El singur să căutăm mângâieri, pe El singur să Îl dorim”.

Fragmente extrase din cartea: Maica Arsenia, *Calea spre vindecarea inimii. Viata, scrisori, apoftegme isihaste*, Ed. Cartea Ortodoxa, Bucuresti 2004:

“De sărbătorile Nașterii Domnului și de Florii, după obiceiul întocmit de demult în mănăstire, după Utrenie, surorile o conduceau pe egumenă cu cântări și lumânări aprinse în chilia sa. Aici, după cântarea troparului în cinstea săbătorii, întotdeauna le spunea un scurt cuvânt de învățătură. „Îmi place întotdeauna, de sărbători, să împart cu voi cuvântul pe care Dumnezeu mi-l pune pe suflet, le spunea într-o zi. Ieri, în timpul citirii Evangheliei, am reținut cu precădere că Maica Domnului, ascultând povestirile păstorilor despre ivirea îngerului care le-a vestit Nașterea Mântuitorului lumii, **a adunat cuvintele lor în inima sa**. Aceste cuvinte evanghelice mi-au atins sufletul într-un mod deosebit. Și, mai tarziu, în timpul vieții pământești a Domnului Hristos, gândeam eu, ea toate cuvintele care dădeau mărturie de Dumnezeirea Lui le-a adunat în inimă. Ce înseamnă acesta? **Înseamnă că ele s-au întipărit în inima sa, au rămas în ea pentru totdeauna, și de aceea, când Fiul ei a suferit, când a murit pe cruce, când toți L-au părăsit, chiar și Apostolii, ea stătea lângă cruce cu unul dintre ucenici, dar nu ca o mamă sfâșiată, ce nu putea să-L părăsească numai din milă. Nu. Ea stătea cu credință, cu o credință mare, că El este Dumnezeu, că El va învia și va învia prin Sine neamul omenesc răscumpărat. Cuvintele adunate în inimă i-au întărit credința, au ferit-o de deznădejde. Așa trebuie și noi, să primim în inimile noastre cuvintele Domnului Iisus. Dar noi ce facem? Adunăm în inimi cuvinte neplăcute, spuse la mânie, jigniri – toate acestea cu grijă le păstrăm în inimă și de aceea inima plină de ele este slabă, neînstare de nimic bun. La cea mai mică neplăcere reînvie tot ce a trecut mai mult, fiindcă acolo s-a păstrat. Iar dacă în inima noastră s-ar afla cuvintele lui Dumnezeu, ele ar da sufletului îmbărbătare, tărie și putere, pentru a putea suporta ispitele, bolile și tot ce este neplăcut. Să ne străduim a urma Împărătesei Cerurilor și să nu fim slabe”.**

Altă dată maica le spunea: „Astăzi este sărbătoarea Nașterii Domnului. Toți ne bucurăm de venirea lui Hristos pe pământ și cântăm în cântarea bisericească faptul că El s-a născut într-o peșteră, că îngerii și păstorii Îl slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc! **Ce fel de peșteră este unde S-a născut Hristos? O peșteră întunecoasă, plină de necurății, în care se aflau dobitoace și târâtoare, nu numai înainte, ci și în vremea în care El S-a născut; ele îl înconjurau și chiar îl încălzeau. Iar Dumnezeu nu a disprețuit această peșteră, ci S-a culcat în iesle, în mijlocul dobitoacelor și al necurăției. Oare nu o asemenea peșteră se află în inima noastră, plină de patimi și necurății? Și în ea, după mila Sa, Se sălășluiește Hristos și o umple de lumină și slavă; întunericul și necurăția nu împiedică harul și puterea Sa...** Îngerii cu păstorii slavoslovesc: păstorii preînchipuie pe toți oamenii, iar îngerii – **conștiința lor**, care, asemenea îngerului păzitor, arată omului binele și îl ferește de rău. Ea ocrotește omul, îl învață să-L slavoslovească pe Hristos... Magii cu steaua călătoresc: **steaua închipuie împrejurările vieții, care, asemenea stelei, duc către Hristos. Nimic nu e întâmplător în viață, și fiecare împrejurare își are tâlcul său duhovnicesc preînalt, duce la cunoașterea lui Dumnezeu. Să dea Dumnezeu ca pe fiecare dintre noi steaua noastră să ne aducă să ne închinăm Lui**”.

Celor mai apropiate ucenice duhovnicești maica le spunea în ziua Nașterii Domnului: „Ja povestiți-mi, sunteți bucuroase de sărbătoare, sau poate, cuiva, sufletul îi e îndurerat? Sufletul poate să se bucure de sărbătoare și poate să se mângâie; poate să se mângâie oarecum fără să își dea seama, poate să se mângâie fiindcă nu primește mângâierile dorite (ai merge acolo unde te trage inima, însă nu se poate, iar câteodată, este atât de trist, nici nu ai unde să mergi), poate să se mângâie și de la faptul că ciorba nu este gustoasă etc. **Cine caută astfel de mângâieri, despre care am pomenit mai sus, acela se abate de la mângâierile adevărate și nu le va primi niciodată, pentru că nu le caută acolo unde trebuie și nu caută ceea ce trebuie. Ceea ce caută nu-i va umple golul sufletesc niciodată. Deci, pentru a ne bucura de praznic, trebuie să știm cum să ne pregătim sufletul pentru a primi harul lui Dumnezeu, care se împarte celor vrednici de praznice și care este mângâierea adevărată a sufletului.**

Cum să ne pregătim sufletele de aceasta? **Trebuie să ne lepădăm de mângâierile pământești, să lucrăm asupra inimii, să ne tăiem dorința de aceste mângâieri, să tindem către Dumnezeu, în El singur să căutăm mângâieri, pe El singur să Îl dorim.** Un astfel de suflet care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, negreșit va simți în sine harul Lui și se va veseli întru Domnul în ziua praznicului. Vă voi da un exemplu: **acelea din voi care vin la mine cu dorința nefățarnică de folos sufletesc, căutând anume hrana sufletească, aceia o și capătă. Ele primesc atât de mult cuvântul meu, încât el dintr-o dată le vindecă, le întărește, le însuflețește; chiar eu simt o putere care trece în cel ce mă ascultă.** Cele care nu caută mântuirea sufletului, ci protecția mea, scăparea de ascultare și celelalte de acest fel, acelea nu se însuflețesc de la cuvântul meu, ci, dimpotrivă, capătă o greutate în suflet pentru că acest suflet nu caută ce trebuie, ce i se dă. Dacă până și cuvântul meu este atât de puternic și lucrător în inimile credincioșilor, **atunci cât de puternic și lucrător trebuie să fie harul revărsat de Dumnezeu în inimile ce Îl caută! Cum deci să nu mângâie și să nu înveselească sufletul care a respins toate mângâierile pământești și care tinde numai către El!**...

Arsenie cel Mare petrecea praznicele astfel: încă din ajun, așezându-se în genunchi la asfințitul soarelui și înălțând mâinile spre cer, stătea așa până la asfințitul soarelui; uita că trebuie să mănânce sau să se odihnească de praznic – atât de mare har avea; dar aceasta este o pildă prea înaltă pentru noi. **Iată însă altul care ni se potrivește mai bine: aceștia sunt păstorii din Betleem. Ei s-au învrednicit să vadă îngerul care le-a vestit Nașterea Domnului pentru că erau treji, își păzeau turmele; să fim deci și noi asemenea lor, treji, să lucrăm, să ducem ce este al nostru și Dumnezeu nu va înceta să ne mângâie, iar inimile noastre se vor bucura de o bucurie adevărată.**“

Mai spunea așa: „Cred că ați venit toate pentru a auzi un cuvânt folositor. **Trebuie, când suntem în biserică și mai ales de sărbători, să luăm în inimi un cuvânt. Toate cuvintele, toate cântările bisericești, sunt pline de învățătură pentru că sunt scrise de Sfinții Părinți. De aceste sărbători**

ei se rugau lui Dumnezeu, meditau la lucrurile lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt le insufla cunoașterea duhovnicească. Acum ați cântat despre magi, că au venit să se închine lui Hristos și că i-a adus steaua. **Îndată ce au văzut-o, au mers după ea, și nu scurt le-a fost drumul, și nu fără greutate au mers; au fost nevoiți să îndure multe, să învețe multe, să învețe câteva limbi – siriaca și altele; după aceea au fost la Irod, împăratul cel viclean și mincinos, dar nu s-au oprit nicăieri, și steaua i-a adus până la Hristos, și ei I s-au închinat.**

Așa trebuie să meargă la Hristos fiecare om și fiecare om își are steaua lui, negreșit o are: aceasta este năzuința lui, năzuința sufletului, însă nu toți se grăbesc să primească însuflarea bună a acestei stele. Unul își îndreaptă năzuința în căutarea bogăției, o caută, deseori lipsindu-se de liniște, expunându-se la pericole, cumpără mărfuri, întreprinde o călătorie pe mare; altul seamănă pâine și muncește fără să își cruțe puterile; toate acestea le face pentru îmbogățirea sa; al treilea tinde către căpătarea cinstei și a slavei și de asemenea se expune pericolelor. **Însă aceștia, vă spun, sunt oameni care au înțeles greșit însuflarea stelei proprii și au ajuns pe o cale greșită.** Steaua fiecăruia duce la Dumnezeu, pentru că sufletul fiecărui om este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. El este Binele, și mângâiere lui numai către El Singur trebuie să tindă. **Să nu credeți că numai sufletele alese au această năzuință; nu, noi înșine o înăbușim și ne străduim să satisfacem sufletul cu altceva.** Steaua pe care au văzut-o magii era văzută de toți, ea lumina tuturor, **Îl vestește pe Hristos tuturor, însă nu toți au venit să se închine Lui, deoarece nu doreau să înțeleagă că ea îl vestește pe Hristos, o primeau ca pe un semn al bunăstării proprii sau al fericirii pământești.** Unii o numeau steaua fericirii lor; alții – semn că se va naște cuiva un fiu sau un puternic împărat pământesc. **Și, în afară de acești trei oameni, nimeni nu s-a înălțat mai sus de înțeleșurile pământești, toți și-au împietrit inimile.** Să fim deci mai cu luare-aminte față de steaua noastră, căci altfel ea nu va străluci, ba chiar se va stinge din nou; **să ne curățim inima de patimi și ea va străluci mai tare și ne va călăuzi către Hristos, precum a călăuzit pe magi steaua din Betleem! Dă-ne Doamne, nouă tuturor, aceasta!**”

